

Ganges Søjler staar lodret paa de bredeste Afkølingsflader, d. v. s., hvor Gangene staar lodret, er Søjlerne vandrette, og hvor Basalten udbreder sig horisontalt som et Dække, staar Søjlerne vertikalt. Ellers iagttager man ikke sjælden Uregelmæssigheder i Søjlernes Stilling, i det de undertiden er anordnet vifteformet. Basalten ledsages nu og da af den glasagtige Modifikation, som kaldes Tachylit, og langs Gangenes Grænser mod Siderstenen ses undertiden et Baand af denne Substans. Enkelte af disse Gange udbreder sig undertiden til Siderne i Palagonituffen paa saadan Maade, at man

maa antage, at den er yngre, intrusiv eller indtrængt, efter at Tuffen var færdig. Andre Steder er de Dækker, som ligger i Tuffen saa regelmæssige, at man nærmest skulde være tilbøjelig til at tro, at Dækket har udbredt sig over en gammel Overflade, og at det saa senere er blevet bedækket af yngre Tuf.

Sometider optræder Gange af Basalt i snesevis, ja i hundredevis; i Toppene af de af Palagonituff bestaaende Fjælde er søjleformet afsondret Basalt i Dækker hyppige af Grunde, som før er angivet.

Om Udvandringen fra Italien,

af Ed. Erslev.

For nogle Maaneder siden vandrede nærv. Forf. omkring ved Havnen i Genova. Som man véd, er denne Havn en af de bedste i Italien, i det den danner et halvrundt, dybt Bækken, som har en Omkreds af en halv Mil, og som ved to store Dæmninger værnes mod det aabne Hav. Udsigten fra det vældige Fyrtaarn er glimrende, og Øjet dvæler med særlig Glæde ved den store Skov af Master, som findes i Havnen. Paa Grund af Havnen er Genova bleven den vigtigste Søhandelsstad i hele Italien, og den har i adskillige Aar overfløjet Livorno. I Havnen laa bl. a. et stort Skib, der var rede til at føre en hel Del Udvandrere af Sted, og man saa her lignende Scener, som vi ikke sjælden finde hos os: en Mængde simple Folk, Mænd, Kvinder og Børn, der gik om Bord, nogle smilende og frejdige, andre nedslaaede og vemodige. Paa mit Spørgsmaal om, hvorhen Skibet skulde gaa, var Svaret: „Til La Plataflodens Munding“. I denne Anledning har jeg søgt og faaet en og anden Oplysning om Udvandringen fra dette Land, og da disse Oplysninger vistnok kun ere meget lidt kjendte herhjemme, fortjene de mulig at komme frem hos os. Udvandringsspørgsmaalet er jo i vore Dage af yderste Vigtighed, ikke alene for det folketomme Land, hvorhen Udvandrerstrømmen gaar, men ogsaa for det folketætte Land, hvorfra den kommer.

Før Frigjørelsen laa en stor Del af Italien i en Døs, og den Lod, som Landet havde i det almindelige Verdensrøre, var kun ringe. Skjønt Italienerne ere evnerige i mange Retninger, og skjønt de ere fortrinlig oplagte for Handel, stode de kun i nærmere Handelssamkvem til Søs

med Egnene ved Middelhavet, og det var forholdsvis sjældent at træffe deres Skibe ude paa de store Verdenshave. Ogsaa de forskellige Egne i selve Landet stode kun i ringe Samkvem indbyrdes, og som et Vidnesbyrd herfor kan nævnes, at en Milanese fortalte mig: „For 25 Aar siden havde vi Norditalienere ikke noget at gjøre med Syditalienere, og jeg tror ikke, at jeg den Gang nogen Sinde havde set og talt med en Neapolitaner; takket være Italiens Enhed og Jærnvejene kommer og gaar der nu daglig Syditalienere til Milano og omvendt.“ Ved en saadan Ytring føres Tanken helt naturlig hen til Tyskland, der ligesom Italien var delt i mange Stater; den tyske Enhed har vistnok givet det tyske Kejserrige en stor Magtfulde, men allerede før denne Enhed blev fuldbyrdet, var der en stærk Forbindelse mellem Folkene i de forskellige tyske Stater; Nordtyskerne og Sydtytterne kjendte godt hinanden. I en anden Henseende har der derimod fra gammel Tid været en stor Lighed imellem Forholdene i Tyskland og Italien. Modsat Frankrig, hvor Alting samler sig i ét Midtpunkt, Paris — hvad der paa én Gang er Landets Storhed og dets Ulykke — findes der i Tyskland og Italien en hel Del Byer, som allerede fra længst hensvundne Tider have dannet Midtpunkter for Kultur af forskellig Slags, og om endog Rom er bleven Italiens officielle Hovedstad, Landets Enehersker er og bliver den ingenlunde. Uagtet Italienerne elske deres skjønne Fædreland frem for alt, og uagtet de med Stolthed se tilbage paa, hvad deres Forfædre have udført af stort i Verden, føle de sig bestemt som Venezianere, Milanese, Florentinere o. s. v., og de ytre

det øjeblikkelig for den fremmede; de ere paa én Gang Børn af deres fælles Fædreland og af deres Hjembygd.

Indtil den sidste Menneskealder udvandrede Italienerne kun meget lidt, og imellem de Egne, hvor de drog hen, maa særlig nævnes Levanten og Nordafrika. I Ægypten var der efter Opgivelser fra 1879 15,000 Italienerne, medens der i Tunis efter de seneste Opgivelser er 11,000; i disse Landes Havne er det skønne Langue de si (Ja), som Franskmanden kalder italiensken, ogsaa meget fremtrædende, og i Tunis er italiensk det Sprog, der lyder mest omkring den fremmede, som kommer derhen. Det Røre, som er opkommet i Italien, har imidlertid gjort, at Udvandringsfeberen ogsaa har grebet om sig dér i Landet, og Maalet for Udvandrerne er til den seneste Tid især Egnene ved La Plataflodens Munding, altsaa Argentina og Banda oriental (det orientalske Forbund) eller Uruguay; Udvandringen sker især over Genova. Uheldigvis ere de fleste af de Tal, som vedrøre Udvandringen, højst usikre, og de give derfor kun en omtrentlig Forestilling, ikke mere. Man regner, at der i 18 Aar, fra 1857 til 1875, er indvandret en halv Million i Argentina, og fremdeles, at fra 1875 Indvandringen i denne Stat har udgjort 40,000 om Aaret; af disse Indvandrere ere maaske 15,000 aarlig Italienerne, og 1879 indvandrede endog 23,000 og 1880 19,000 af dette Folk dertil. I Banda oriental regner man, at der hvert Aar indvandrer 5,000 Italienerne. Støttet paa Konsulatsberetninger fra 1871 regnede man den Gang, at de Italienerne, der vare rejste til Udlandet, udgjorde henved en halv Million, og heraf boede over 200,000 i Evropa (i Frankrig 120,000, i Østrig-Ungarn 30,000 og i Schweiz 20,000), imedens der i Levanten og Nordafrika var over 40,000 og i Sydamerika 110,000, hvoraf 88,000 i Argentina og 32,000 i Banda oriental. Ved disse Tal maa det tillige huskes, at man ogsaa har en vis Ret til at regne de Børn, der ere fødte i Udlandet, men have italienske Forældre, med til Italienerne; om disse Børn ere talte med, kan dog ikke ses af Opgivelserne. Dog dette være som det vil, siden 1871 ere de nævnte Tal for Sydamerikas Vedkommende stegne meget stærkt; men nogen nøjere Oplysning derom foreligger imidlertid ikke endnu. Man kunde nu spørge, hvorfor Italienerne netop have valgt at gaa til La Plataflodens Munding, og Svaret er ikke vanskeligt. I disse Egne træffe de nemlig Folk, der staa dem nær i Sprog og have samme Religion, og da nu tilmed Vejrlaget i mange Henseender ligner Italiens, ikke at glemme, at der er Udsigt til god Fortjeneste, ligger det nær, at de først ankomne have skrevet hjem til Slægt og Venner og have faaet en hel Del af dem trukket over til sig.

Det gaar jo med Udvandringen som med en Flok Faar; én viser Vejen, og Resten følger efter.

I Følge Meddelelse af Pastor *O. Meulengracht*, der har været Præst i den danske Koloni i Tandil i Argentina og nylig er vendt hjem derfra, er det mærkeligt at se, hvilken Rolle Italienerne spille i disse Egne. Man træffer dem strax, naar man forlader Skibet, i det de ro Baaden i Land, og de paatage sig al Slags Arbejde; de ere Lastdragere, Haandværkere, Kjøbmænd o. s. v. De indfødte i Argentina og Banda oriental holde naturligvis ikke af Italienerne lige saa lidt som af de andre fremmede, der bosætte sig i disse Egne; men de kunne ikke nægte, at Italienerne i mange Henseender ere fortrinlige Folk. De ere yderst nøjsomme, og der er mangen imellem dem, som, naar han faar nogle Majscolber til at koge eller stege samt nogle Græskar, da ikke trænger til mere; „Italieneren kan om Vinteren leve af at suge paa en Snebold“, siger man i Buenos Aires. De ere tillige meget dygtige som Haandværkere, og de trættes ikke. Det har nu vistnok i mange Aar gaaet som et Sagn her i Danmark, at Syditalienerne ere et dovent og sløvt Folk; men naar man kommer ned imellem dem, og naar man f. Ex. i Neapel ser den samme Mand om Morgenen staa og sælge Grønt, om Middagen feje Gade og om Aftenen raabe med Aviser, fristes man til at tænke, at Folket ikke kan være saa sløvt og dovent endda. I Norditalien siges det almindelig, at Neapolitanerne ikke bryde sig synderlig om at arbejde, men det er kun, fordi de i deres solvarme Land ikke have det nødig, og man følger til, at Neapolitanerne ere de af Italienerne, der have bedst Forstand. Efter Meulengracht viser det sig tydelig i Egnene om La Plata, at endogsaa Neapolitanerne ere flittige og stræbsomme. At der i Buenos Aires maa findes en hel Del velstaaende Italienerne, kan man se deraf, at der i denne By er flere italienske Banker, og at der er rejst en Statue for Mazzini, samt at man vil rejse en anden for Garibaldi. Til Minde om den store General er der for kort siden rundt omkring i alle Argentinas og Banda orientals Byer blevet holdt Folkefester, noget, som vilde være utænkeligt, dersom der ikke var en stor Mængde af hans Landsmænd derovre. De maaske 200,000 Italienerne i Argentina, der i alt har 2½ Mill. Mennesker, ere jo ogsaa en meget stor pCt., og maaske hvert tiende eller tolvte Menneske derovre hører til dette Folkefærd; man kan i denne Stat ogsaa komme næsten lige saa godt frem med italiensk som med spansk, unægtelig! et højst paafaldende Exempel paa Udvandringens Betydning i vore Dage. Et Særkjende for disse Italienerne er imidlertid, at de fleste, saa snart de have faaet samlet sig en Del Penge — og dette er Tilfældet med en stor Mængde af dem —

atter skynde sig hjem, og der viser sig altsaa her en mærkelig Forskjel imellem dem og Tyskerne saa vel som Engelskmændene, Irelænderne og Nordboerne. I mange italienske Kommuner paa Landet, er der sagt mig, finder man Folk, som have levet længere Tid i Udlandet.

Efter en Meddelelse i *Journal des Debats* synes det, som om Italienerne nu ogsaa i stort Tal have begyndt paa at udvandre til de nordamerikanske Fristater. „Imellem de Folk,“ siges i dette Blad, „som nu til Dags komme til Ny York i langt større Tal end tidligere, høre Italienerne, og denne Indvandring vil vistnok have megen Indflydelse paa de nordamerikanske Fristaters Værkflid i Almindelighed og Haandværkerstand i Særdelshed“. Det er for Resten ikke vanskeligt at forstaa, at ogsaa Italien i lang Tid maa kunne afgive et stort Kontingent til Udvandringen. Efter den i Decbr. 1881 afholdte Tælling havde hele Kongeriget en Folkemængde af 29 Mill. eller 2 Million flere end efter Tællingen 1871. Da nu Tallet paa Fødslerne overgaar Tallet paa Dødsfaldene med 200,000 om Aaret, og da mange Egne ere over al Maade folketætte, saaledes f. Ex. Lombardiet (uden Milano) med 14,000, og Omegnen af Neapel endog med 20,000 paa hver Flademil, medens Danmark f. Ex. kun har 2800 paa hver Flademil, kan Italien uden Frygt sende 100,000 Mennesker eller flere bort om Aaret, især da Udvandrerne helst søge at vende tilbage igjen, og da som Følge heraf det Kapitaltab, som sker paa Grund af Udvandringen, ved Tilbagekomsten indvindes med Rente og Rentesrente. Under saadanne Forhold er Udvandringen kun en Lykke for et Land, og man har heri et af de mange Momenter, der tyde paa, at „det forenede og frigjorte Italien“ (Italia unita e liberta) inden føje Tid vil blive en af Verdens heldigst stillede Stater, der ikke alene vil stige i Folketal, men ogsaa i Velstand. Man har ogsaa i Italien stærkt lagt Mærke til det for Frankrig saa sørgelige Regnestykke med Hensyn til Folkemængdens Tilvæxt, som er fremført i *Revue*

des deux mondes. Sætter man Folkemængden i Verdens vigtigste Stater for Aaret 1882 med runde Tal til: Rusland 90, de forenede Stater 52, Tydskland 46, Østrig-Ungarn 38, Frankrig 37, Storbritannien 36 og Italien 29 Mill., saa vil, dersom Tilvæksten fortsætter sig paa samme Maade som i de senere Tider, Forholdet i Aaret 1932, altsaa om et halvt Hundremaal, være saaledes: De forenede Stater 190, Rusland 158, Tyskland 83, Storbritannien 63, Østrig-Ungarn 51 samt endelig Frankrig og Italien hver 44 Mill. Ogsaa om et halvthundrede Aar vil Italien altsaa vedblive at staa sidst i Rækken; men det er kommet op ved Siden af Frankrig, det Land, som Italienerne frygte mest, i det de sige, at det ikke var Frankrig, men Napoleon den tredje, som hjalp dem, og at Frankrig, der har Nizza, Corsica og Tunis, er kommen dem altfor nær paa Livet. Napoleon den tredjes Tanke om et Forbund imellem alle Folkene af den latinske Race var efter Italienernes Sigende kun et Drømmebillede, som de i det mindste ikke vilde være med til. Stakkels Frankrig! I det 18de Hundremaal var det med sine 26 Mill. den første Magt i Evropa, i det 20de Hundremaal vil det muligvis kun staa paa den sjette Plads og langt under Rusland, Tyskland og Storbritannien; Freden vil være Franskmanden lige saa dyr som Krigen.

„Vi Italiener“, sagde en italiensk Herre til mig, „holde ligesom Franskmandene ikke synderlig af at udvandre, og i hvert Fald drage vi helst hjem igjen, til det Land, som vi finde er det dejligste i Verden; men modsat Franskmandene sysle vi gjerne i Hjemmet med andre Landes Forhold. De har jo hørt af mig, at vi i Skolen dog have lært, hvor „Danimarca“ ligger, og at dets Hovedstad hedder „Copenaghen“, som vi stave Navnet; — men De maa indrømme mig, at det er meget svært for os at udtale disse danske geografiske Navne. De kan ikke tro, hvor det kostede mig Umag i Skolen at lære at udtale Navnet „Kat-te-gat-tet“. Undskyld! Det lyder ogsaa rigtig barbarisk.“

Mindre Meddelelser.

Et Bidrag til Bjørn Gunnlaugssons Levned. Iblant de Mænd, som i den nyere Tid have set Lyset paa min Fødsel, vil Bjørn Gunnlaugsson altid indtage en fremragende Plads. Udgaet fra en fattig Bondegaard, lykkedes det ham under store Savn at komme til Kjøbenhavns Universitet, og herfra vendte han atter hjem til Island, hvor han, stadig med overordentlig knappe Midler, i en Aarrække arbejdede paa sit Livs Størværk, Kaartlægningen af det udstrakte og paa mangfoldige Steder øde og uvejsomme Island. Det er der-

for heller ikke underligt, om vi Islændinger med Kjerlighed dvæle ved denne Mands Minde. Da nærv. Tidsk. allerede én Gang har givet Bidrag af Bjørn Gunnlaugssons Levned*), være det mig tilladt dertil at føje et nyt, som tilfældig er kommen i mit Eje. For nogen Tid siden købte jeg hos en Antikvar for faa Øre en gammel islandsk Bog, og deri laa et gulnet Papir; det er min store Landsmands Testimonium, med

*) Th. Thoroddsen. Geogr. Tidskr. 3dje Bd. 1879. S. 126